

เมื่อกากมีพรากเธอ

I'm not perfect but, I'm limited edition
by JittiRain

'เมื่อฉันทำข้าวกล่องให้สามีห่อไปทำงาน รูปเยอะมาก'

ผมเลื่อนเมาส์คลิกเข้าไปยังกระทู้หนึ่งในพันทิป เว็บบอร์ดที่ใหญ่ที่สุด
ซึ่งหลายคนก็รู้จักกันดี นั่งเล่นๆ ลงไปดูรูปก็เจอข้าวกล่องหน้าตาน่ากิน
มากมาย เลยได้แต่เบะปากหมั่นไส้ สามีรัก สามีหลง

พอนึกถึงข้าวกล่องที่ทำไว้ให้ผัวแล้วแม่งไม่กินบ้าง ห่า...ขนาดกูยังไม่
อยากจะแตกเลย หน้าตาอย่างกับข้าวหมาจรจัด ก็กูไม่ถนัดอะ กูเจ็บมือ
กูแพ้น้ำข้าวข้าว แพ้น้ำยาล้างจาน แพ้ทุกอย่างที่ทำให้ชีวิตกูลำบากอะมันผิด
ตรงไหน

แต่ทุกครั้งที่รู้สึกท้อแท้ ผมก็ได้กำลังใจจากคนเคียงข้างเสมอ...

"ครอกกก~"

'ไอ้ถอก กรนใส่หน้ากูซะงั้น

แม่งสารเลวหาสิ่งใดเทียบเทียมไม่ กูอยากจะรู้เหลือเกินว่านี่ผัวหรือ
ปรสิตรโรคเหงาหลับ กลับมาถึงกินนอน มีไมเมนตโรแมนติกคุยกับกูอยู่ประโยค
เดียวในทุกๆ วัน 'ฝันดีนะตัวเหี้ย'

ก็คนมันอยากเลียนแบบคู่รักคู่อื่นบ้างไง เห็นเขาเรียกตัวเล็กตัวโตกัน
ฟังแล้วมันโคตรละมุนหัวใจ แต่ผัวกูไม่ครับ มันอินตึกว่านั่นเยอะ เล่นล้อคำว่า
เหี้ยซะเต็มสูบ ห่าอะไรก็เหี้ยหมด สุดท้ายก็เลยตามเลย เหี้ยก็เหี้ยวะ

นี่กูอยากบอกเหลือเกินว่ามึงช่างดีจริงๆ พ่อเทพบุตรจุติมาเกิด ขนาดอยู่กับกันมาห้าปีละยังทำตัวดีเสมอต้นเสมอปลายตลอด ดีแตกใจใครบ่ไอ้ชั่ว

ตอนนี้ก็เกือบดีหนึ่งละ นิ่งอ่านกระทู้หัดทำข้าวกล่องให้ผิวไปแดก กะเอาใจมันตามประสาเมียโมเอะ แต่เอาไปเอามากก็ไม่ได้ทำอะไรเลย เพราะมัวแต่เฝ้าติดกับนิทานเพื่อนที่ทำงาน ชีวิตผมกับไอ้ผัวหน้าเหลี่ยมมีหนดแอนด์ เครานี่ไม่มีอะไรหรอกครับ กูเป็นมัณฑนากร มันเป็นสถาปนิก สรุปลช่วยกัน ออกแบบทั้งภายนอกและภายใน แต่บ้านที่สร้างออกมาแบ่งกลับเล็กอย่างกับกระท้อบปลายนา

ลี้ด! ตังค์ไม่พอ

ทุกวันนี้มันยังไม่มาขอกูกับแม่กูเลย ได้กัน 999 รอบละ อีกรอบเดียวสังฆารูกูก็ไปหมดแล้วนะ กูเตือนแล้วนะ ไม่เหลืออะไรไว้เป็นมรดกตกทอดหลังแต่งงานแล้วนะ

ก็ได้แต่คิดอยู่ในใจ เพราะไอ้ควายหนดนี่ก็ไม่มีทางรับรู้

คือมันเป็นคนฉลาด รู้ทุกอย่างบนโลกนี้แหละครับ ยกเว้นอย่างเดียวคือความรู้ลึกๆที่ไม่มีทางตรัสรู้ได้ภายในชาติปัจจุบัน

ตอนเจอกับมันที่มหา'ลัยแรกๆ นะ มันโคตรหล่อ โคตรดูดี โคตรมีอนาคต หันกลับมาดูตอนนี้ ไอ้โฮ! นี่มึงคินทุกอย่างให้มหา'ลัยในวันปัจฉิมฯ ไปหมดแล้วสินะ แต่ทำไงได้ หลวมตัวคบไปแล้ว จะคินมันให้สวนสัตว์เหมือนมันคินความหล่อให้มหา'ลัยมันก็ดูกระไรอยู่

"หนด..." ผมเขย่าตัวของคนที่นอนกรนอยู่ข้างๆ ไปมา

"อืมมม"

"หนด"

พุดอีกก็จิ้มแขนอีก กะปลุกเร้าอารมณ์ก็ๆ ด้วยความลิเนหา อย่าลืมนะครับว่าคินนี้มันคินวันศุกร์ ชีวิตมึงต้องหรรษาลี ไม่ใช่มานอนตายพะงาบๆ แบบนี้

"ร่ายยย คนจะนอน"

"หนด เค้าวายากอะ..."

"จะแตกท่าอะไรนักหนา เหนียงมึงยานไปถึงหน้าขาแล้วนะ"
"ไอ้สัตว์! มึงมันไม่เคยรู้อะไรเลย" งอนปึบผมก็รีบกระเด็นตัวออกจากเตียง
กะปล่อยให้มันเดินมาจ้อ เห็นไอ้หนวดพลิกตัวขยี้ตาเล็กน้อยก็ได้แต่ยิ้มกริม
เสีจ้ญ...

เดินมาแล้ว มันเดินมาแล้ว
สาบานว่าคุณจะงอนไปจนถึงอาทิตย์หน้า ถ้ามึงไม่ซื้อกระเป๋าใส่ของซึ่ง
มาจ้อ คุณจะมียอมยกโทษให้ เซอะ!
ใกล้ละ อิกนิด พอใกล้จะถึงตัว ผมเลยรีบทำหน้าที่เซ็ดใส่ทันที
แปะ!

"หัดเกรงใจมึง คนจะหลับจะนอน"
โฮ่ววว มันลุกมาปิดไฟ ไอ้หนวดมึงช่างหาญกล้ามาก ตอนคบกันใหม่ๆ
มึงไม่เคยเป็นแบบนี้ ต่อให้กุเปิดไฟไปจนถึงป้ายมึงก็ไม่เคยบ่น แล้วตอนนี้
คืออะไรอะ

เออ! ถ้าจะหลับก็หลับไปให้ถึงซาติน้ำเลยนะ เตี่ยกู่จัดการมาปนกิจมึง
ให้เอง

ชีวิตก็ทะเลาะครับ เมื่อแรกรักน้ำดื่มผักก็ว่าอร่อยเพราะใส่รสดี แต่วันนี้
น้ำดื่มผักรสชาติสิ้นดีเพราะผัวกูนั้น...ใช้ดีคน
รักมึงจริงๆ ครับหนวด รีบตายนะกูจะได้หาผัวใหม่ ขณะที่กำลัง
ก่นด่ามันในใจนั้น เมียกากๆ อย่างกูก็ได้แต่คลำทางกลับไปนอนบนเตียงอย่าง
จ่ายอม

แฟนก๊ลองไปยังไปสการ์ควาเลนไทน์ที่หัวเตียงแปบ

'หนวด ❤️ ตัวเหี้ย'

เช้าวันรุ่งขึ้น อากาศแจ่มใสเวอร์ๆ
แต่ความจริงไม่ใช่หรอกครับ สิบเอ็ดโมงกว่าแล้วไอ้ฟาย ผัวกู...ยังไม่ตื่นเลย
ไม่รู้รู้ไหลตายไปแล้วหรือเปล่า ต้องรีบย่างเท้าเข้าไปในห้อง ใช้สันตีนสะกิดตุต

มันสองสามที ไอ้หนดจัญไรก็ยังไม่ลืมตาดูโลกอย่างใจคิด ผมเลยได้แต่ถอนหายใจ กะหมุนตัวไปหาคะละมังใส่น้ำเพื่อสาดหน้าผัวซึ่งวงให้สะใจ แต่ไอ้เนี่ยก็เลือกฉลาดรู้ทางใน รีบตื่นทันที

"ตัวเหี้ย"

ครางเสียงแหบเขี้ยวไอ้ตัวขี้เกียจ

"ไร้มึง"

"มีอะไรกินมั่งอะ กูหิว"

"ตื่นมาก็จะแตกเลยนะมึง ไปอาบน้ำแปรงฟันก่อนมัย พูตที่ขี้พินมึง กระเด็นเต็มหน้ากูแล้วเนี่ย"

"กูหิว"

"หนด กูบอกว่าง"

"กูหิว"

"ไอ้สัตว์หนด"

"หิวอะตัวเหี้ย มึงเอาข้าวมาให้กูดี"

"มึงเป็นอัมพาตเหรอลึงลูกเองไม่ได้อะ"

"กูเมื่อยมาก เมื่อบอกว่ากูจะลากสังขารออกจากออฟฟิศได้ก็เกือบตาย แถมยังไม่ได้แตกข้าวอีก มึงไม่เข้าใจหรอก มึงมันไม่เคยทำงานหนัก วันๆ ก็อยู่แค่หน้าจอกอมฯ กับประชุมในห้องแอร์ มึงมันไม่เข้าใจ"

"ใครขอให้มึงตราม่าวะ ไปอาบน้ำก่อนเดี๋ยวลอยลงไปกินข้าว วันนี้กูโชว์ฝีมือด้วยการทำอาหารเองเลยนะ" ผมพูดอย่างไอ้ฮวด บอกเลยว่าภูมิใจมาก ในการเป็นศรีภรรยาที่ดี

"นี่มึงไม่ได้ออกไปซื้อข้าวเหรอก" ไอ้หนดทำหน้าที่เหมือนปลาติน ขาดน้ำทันทีที่ผมพูดจบประโยค

"กูขี้เกียจ"

"แล้วกูจะแตกได้มัยอะตัวเหี้ย"

"เฮ้อไอ้สัตว์! ทำไมมึงจะแตกไม่ได้"

"แล้วมึงแตกยัง"

"กูรอเมิ่ง"

"ไม่ต้องรอกูก็ได้"

"รอนั้นแหละดีแล้ว เมื่อเมิ่งตายห่าก่อน กูจะได้รู้ใจว่าอาหารมือนั้นมันแตกไม่ได้"

"เมิ่งมันหี้ยสมฉายาจริง ๆ เออ ๆ เอาจันก็ได้" ใ้หนดพูดอย่างปลงตก ก่อนตอนยอนต๊ะตอนยอนลูกจากเตียงอย่างเอื่อยเฉื่อย ทั้งๆ ที่วันนี้คือวันเสาร์ สุดพิเศษสำหรับผมกับมัน รวมไปถึงเพื่อนร่วมรุ่นที่มหา'ลัยด้วย งานเลี้ยงรุ่น...

ไม่รู้ว่ามีแต่คนมีชีวิตเลิศหรูขนาดไหน เพราะเท่าที่จำได้หลังจากเรียนจบมหา'ลัยเราก็แทบไม่เจอกันอีกเลย บางคนหนีไปเรียนต่อต่างประเทศ บางคนทำงานในบริษัทใหญ่ๆ หรือบางคนแต่งงานและมีลูกเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ส่วนผมกับใ้หนดนะเหรอ ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้...กูไม่เห็นว่าคุณชีวิตของเราจะเปลี่ยนไปจากเดิมเลย

ใ้หา ใ้ชีวิตไม่มีพัฒนาการ!

เกิดมาน่าอายุฉิบหาย รถก็ยังต้องผ่อน บ้านก็เล็กเท่ารูหนู ถามว่าอบอุ่นมั้ย ต้องบอกว่าโคตรๆ

เพราะกูยังใช้บริการแอร์เก่าอยู่ งามได้เอ๊ย บอกผัวว่าอยากถอยแอร์ใหม่ มันก็ไม่ยอม มันบอกว่าลิ้มความลำบากเมื่อครั้งเราย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน ครั้งแรกไปแล้วเหรอ กูไม่ได้ลิ้มครบหนวด กูจำได้ขึ้นใจเลย หากแต่...เมิ่งจะไม่คิดถึงอนาคตเลยเหรอ อดีตแตกไม่ได้นะ มันทุเรศนะ แต่ผัวกูอินดี้ซะอย่าง พูดไปก็เท่านั้น สรุปกูเคยเป็นยังไงจากวันนั้น

วันนี้...เรายังคงเหมือนเดิม เพิ่มเติมคือหนี้บ้าน

สิบนาที่ผ่านไป...

ร่างเงาเป็นยักษ์เขียวเดินลงบันไดมาด้วยสีหน้าไร้ซึ่งอารมณ์ เห็นมันใส่เสื้อ 'รักเมียที่สุดในโลก' แล้วก็มีความสุข ผมเลยเดินเข้าไปออดเขาตามประสาเมียโมเอะอย่างที่ผมชอบเรียกในตอนแรกเมื่อสมัยยังจีบกันใหม่ๆ

"หนวด วันนี้ निकคืออะไรถึงใส่เสื้อตัวนี้วะ"

"คึกทำไร มึงไม่ยอมเอาผ้าส่งซัก กูเลยไม่มีเสื้อใส่เนี่ย"

บักหรรรม!

พุดให้กูใจชื้นสักนิดก็ได้

"แล้วทำไมมึงไม่ส่งซักเอง กางเกงในก็ม้วนเป็นเลขแปดขนาดนั้น มันใช่หน้าทีกูมั้ย นึกูเมียมึงนะ"

"อ๊า! เมียเหรอ กูนึกว่าซี้ซ่า"

"-_-"

"แล้วทำอะไรให้กูแตก"

"ผิดผิดกรรม"

"เออ ซื่อฟังดูน่าสนใจ มึงก็รีบมานั่งนี่เลย มัวแต่ยืนอ้อยกูดอยู่ได้" มันว่าพลงนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวเดิมที่ผมเป็นคนออกแบบ ก่อนจะจ้องหน้าตาอาหารที่วางอยู่ตรงกลางโต๊ะด้วยสายตาอ่านยาก

"หน้าตาเป็นไงบ้างหนวด"

"พอใช้ได้"

"ชิมเลยๆ" ผมรีบนั่งลงยังฝั่งตรงข้าม คะยั้นกะยอสามี่สุดที่รักด้วยสายตาคาดหวัง พอเห็นมันตักบร็อกโคลี่คลุกกับข้าวสวยแล้วยัดเข้าปาก ผมก็รอฟังคำชมจากมันอย่างใจจดใจจ่อทันที

"ตัวเหี้ย"

"อ่อยมั้ย เป็นไงมั่ง"

"กูนึกว่ามึงเอาขอสมาคลุกหน้าให้กูแตก ไม่อ่อยเลยเว้ย แตกไม่ได้ همینเหี้ยว คือมันไม่มีความหวาน ไม่มีความเค็ม ไม่มีความละมุนละไมในปลายลิ้น คือเอาตรงๆ มันไม่มีความอ่อยเลยว่ะ"

จ๊ก!

เสมือนมีดสปาร์ตาทาบกลงตรงกลางใจ

"ไหนกูขอชิมหน่อย" ผมรีบจิ้มล้อมลงไปบนผักกาด ก่อนจะยัดเข้าปากอย่างกล้าๆ กลัวๆ

วินาทีแรกที่เศษผักลัมผัสปลายลิ้น ความบัดซบก็พุ่งผ่านไปทั่วโพรงปาก

ราวกับอมชื้หามาไว้ทั้งก้อน ทั้งพะอืดพะอม ทั้งเหม็นเขียวเหมือนไม่ใช่รวมผัก แต่เป็นรวมตีนของกูทั้งสองข้างไว้ในอาหารเพียงจานเดียวแบบทูอินวัน

"อรร้อยมัย"

"ก็อรร้อยตีนะหนวด ฮ่าๆๆ" ในเสียงหัวเราะของกูมีน้ำตาอยู่

"ออกไปแตกข้างนอกมัย" ใ้หนวดพุดด้วยเสียงจริงจัง

"กูว่า...ก็ตีนะ"

"มึงอย่ามาตอแหลแหงกัก ออกไปหาแตกข้างนอกอะดีแล้ว จะได้วะ เชื้อเสื่อผ้าใส่ไปงานเลี้ยงรุ่นด้วย"

"กูอยากให้มีเชื้อใส่เสื่อคู่กับกูอะ" ผมพูดอ่อนๆ

"ตัวเหี้ย มึงต้องการอะไรจากสังคม"

ไอ้หอก กูไม่ได้ต้องการอะไรจากสังคมเลยยย กูต้องการให้มึงเข้าใจ กูมากกว่า ณ วินาทีนี้ แต่ผมคงดูละครมากเกินไป หนวดไม่ฉลาด คุณก็รู้ โธ่...

หลังจากพาตัวเองและผัวหน้าหนวดระเห็จออกมาจากบ้าน เราต่างก็ มุ่งตรงสู่ห้างเพื่อสั่งข้าวมาแจกจนพุงกาง จากนั้นก็เป็นโมเมนต์ออเรนจ์ฟิลลิ่ง ของมันซานการอนาคตหดกับสถาปนิกชีวิตบัดซบแล้วละครับ

เริ่มจากการเดินหาเสื่อผ้าเพื่อที่จะใส่ไปงานเลี้ยงรุ่นสำหรับคืนนี้ เพราะ แม่ชื้เกียจรียูลเสื่อผ้าที่ไม่ได้ซักแล้วใส่ไปเซย์ฮัลโล่กับเพื่อนที่งาน ไม่ใช่ อะไรหรอก กลัวเพื่อนแม่จำได้ว่าเสื่อที่กูใส่นั้น...มันคือตัวเดิมกับที่กูชอบใส่ เมื่อหลายปีก่อน

"ตัวเหี้ย มึงชอบแบรนดี้ไหน" หนวดถาม

"เดี๋ยวกูขอเดินไปเรื่อยๆ ก่อนนะ"

"เอาที่มึงสะดวก" พุดเหมือนตามใจ แต่หน้ามึงไม่ใช่ หน้ามึงอ่อนด้า เหมือนกังวลว่าเงินในกระเป๋าจะจากมึงไปอยู่รอมร่อ

แต่ใครแคร์

"หนวดดด นั้นมันไปโอเธิร์มที่กูใช้นี่นา ช่วงนี้มันลดราคาด้วย" ผมชื้ไปยัง เคาน์เตอร์สกินแคร์ให้อีกฝ่ายรับรู้

"ลดแล้วไง ของมึงยังเหลืออีกครึ่งขวดไม่ใช่หรอ"

"ซื้อไปตุนไงมึง เพื่อของถูกหมดแล้วช่วงนั้นมันไม่ลดกูจะได้หยิบขวดนี้มาใช้เลย"

"มึงจะมองการณ์ไกลเกินไปละ งบน้อยมึงเห็นมั๊ย"

"กูจ่ายเอง"

"แต่วันนี้มึงไม่ได้เอากะเป๋าดังค์มา มึงอย่ามาเนียน"

"เดี๋ยวกูคืนให้ไง"

"สาบานว่ามึงจะคืนกูชาตินี้ไม่ใช่ชาติหน้า"

"ทำไมมึงเป็นผิวที่เลวอย่างนี้วะ"

"บ่นทำไม ไปหาร้านเสื้อ อย่าให้กูอารมณ์เสียนะ"

ผมได้แต่ทำหน้างอคอคอก ก็แค่นั้นแหละ ผลัดกันมีอิทธิพล บางวันมันเป็นใหญ่ บางวันผมเป็นใหญ่ แต่วันนี้กูยอม เพราะเงินเดือนมันถนทานกรทั้งหมดนั้นไปลงที่รถซึ่งต้องผ่อนรายเดือนจนกระเป๋าทิ้งแล้ว ผัวกูเงินเดือนมากกว่าเลยมีหน้าที่จ่ายค่าแฉกทั้งหมดแทน

คืนนี้มันมีมรดกตกทอดมาจากแม่ มัน นั่นคือรถที่แม่ขับไปทำงานทุกวันไปไม่ถึงร้อยยาคิดสภาพว่าสองตัวเมียกับรถติดผ่อนสองคันจะทำให้ชีวิตดีขึ้นเฉลอป อาจต้องไปเป็นหนี้เงินกู้ธนาคารบรอนโดมีดกะชวกจนต้องหอบผ้าหอบผ่อนหนีไปทั้งตัวทั้งเมีย

แค่คิดหัวใจผมก็อ่อนล้าไปหมดแล้ว แต่พอเห็นของซื้อปีที่ละลานตาอยู่ตรงหน้า ความตรากตรำที่ฝังเกรอะอยู่ในจิตใจก็มลายหายไปทันที

"หนวด เสื้อแบรนด์นี่สวยวะ" ผมรีบถลาเข้าไปภายในซื้อเสื้อผ้าแบรนด์หนึ่งพุ่งจู่โจมไปยังเสื้อเซ็กซี่ฟ้าอ่อนที่แขวนอยู่บนราวด้วยสายตาวาววับ โดยมีไ้หนวดเดินตามหลังด้อยๆ เหมือนควายเผือกตัวน้อยๆ

"มึงชอบหรอ" มันถาม

"อืม ชอบ"

"ชอบก็ซื้อเลย"

"จ้อวรว ตัวนั้นก็สวย" ผมรีบวางเสื้อในมือทันที ก่อนจะไปยังมุมหนึ่ง

ของร้าน

เข็ตขาวครับ คงจะดูดีมากเมื่ออยู่บนตัวคนที่หล่อที่สุดแต่มีผิวอย่างผม
"สรุปมึงจะเอาตัวไหน"

"กูขอเลือกก่อนนะ"

"ตามใจ ้ันกูไปเลือกของกูก่อนละกัน"

ผมพยักหน้าหงึกหงัก เห็นร่างสูงเดินไปอีกมุมหนึ่งก่อนจะหายหัวไป
พักใหญ่ กลับมาอีกที่มันก็ถือเสื้อตัวหนึ่งติดมือมาด้วย

"กูเอาตัวนี้นะเหี้ย"

"เสื้อยืด ลายโคตรริอกด้วย คิดว่ามันดูดีเหรหอะ"

"ตัวกู กูจะแต่งตัวยังไงก็ได้" มันสวนกลับทันควัน

"แต่มึงแต่งตัวเหี้ยๆ แบบนี้ไปงานเลี้ยงรุ่นไม่ด้ายยย!"

"ทำไมจะไม่ได้ กูจะใส่!"

"หนวด!"

"อะไรชะตัวเหี้ย"

"ตามใจ" บอกได้แค่นั้นแหละ เกียงไม่ได้หรอกก็ตั้งค้มันอะ อยากรใส่อะไร
ก็เรื่องของมัน ภาพลักษณ์อะไรอย่าไปสน เพราะเพื่อนรู้อยู่แล้วว่าผิวกูนั้น
มันโคตรจะอินดี้

"แล้วนี่เลือกได้ยัง" พอรู้ว่าตัวเองเกียงชนะก็ฮึกเหิมใหญ่ วันนี้กูแค่
ไม่อยากรเกียงมึงต่างหาก กูอยากเป็นคนอารมณ์ดีเพื่อให้กูดูอ่อนเยาว์อยู่ตลอดเวลาเท่านั้น

"ยัง"

"คิดอะไรมาวะ ก็แค่เสื้อ"

"ถ้าไม่คิดอะไรแบบมึงเลยก็ไม่ไหว สีไหนสวย" ท้ายประโยคหันไปถาม
ความเห็นจากผิวสุดที่รักพร้อมกับชูเสื้อเซ็ตสองตัวที่ลังเลอยู่ก่อนหน้า

"ขาว" หนวดตอบเร็วรี่

"ฟ้าไม่สวยเหรหอะ"

"ขาวสวยกว่า"

"แต่กว่าฟ้ามันก็โอเคนะ"

"สรุปมึงจะเอาฟ้าใช้มั๊ย"

"อืม ภูเขาได้"

"แล้วมึงจะถามกูทำห่าอะไร"

"ก็เมื่อมึงตอบสีฟ้าไง นี่มึงทำกูลังเลนะเนี่ย" ไม่พูดเปล่า ผมยังคงจ้องมอง
เสื้อในมือสลัดกันไปมาอย่างคิดหนัก

"งั้นก็ฟ้าสวย" ใจหนดพูดเหมือนให้ผมตัดสินใจเลือก

"เมื่อกี้มึงยังบอกว่าสีขาวสวยอยู่เลย"

"ตัวเหี้ย มึงซั๊กจะเยอะเกินไปละ"

"กูเยอะตรงไหน ที่กูถือมันก็มีแค่สองตัว"

"มึงกวอนตีนกูปะเมีย"

"แล้วผู้กวอนตีนก่อนทำไม่ละ" เดดแอร์เข้าแทรก เมื่อไหร่ก็ตามที่เริ่มแทน
ตัวเองว่าผิวและเมียแสดงว่าเราต่างอารมณ์ไม่ดีอยู่ ฉะนั้นแยกครับ อย่าเข้า
ใกล้กันเพราะเดี๋ยวจะเกิดกรณีทะเลาะวิวาทจนถูกชวดเสื้อแบรนด์ดังอีก

ลิบนาที่ผ่านไป พอดต่างคนต่างอารมณ์ดีขึ้นผมก็เดินไปสะกิดใจหนด
ให้ตามไปจ่ายดังค์ สรุปสุดท้ายก็ได้เซ็ตสีฟ้าละครับ ตามใจตัวเองว่าใจ
หนดมันก็ไม่ว่าอะไรนอกจากควักบัตรยื่นให้พนักงานตามสเต็ปสามมีที่ตี
แต่หนีบ้าน กว่าจะกลับถึงบ้านก็เย็นพอดี

เรามุ่งมั่นมากในการเตรียมล้างท้องเพื่อไปงานเลี้ยงตอนหนึ่งทุ่ม เพราะ
ก่อนหน้านั้นต่างจัดการอาบน้ำแต่งตัวฉีดน้ำหอมจนฟุ้งไม่มีที่ติ กระทั่งไปถึง
โรงแรมที่นัดหมายกันไว้ตามการ์ดเชิญเลี้ยงรุ่น

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้ามา โอ้โฮ...สถาปัตยกรรม กับมันทนศิลป์นั้นเป็นอะไร
ที่โคตรคิดถึง เลี้ยงรุ่นด้วยกันนะธรรมดาอยู่แล้ว เพราะเราเรียนด้วยกันบ่อย
ใช้ดีก็ร่วมกันบ้าง และก็ตกหลุมรักกันนับสิบคู่ แต่เข้าใจมั๊ย ทุกคนมาไกลจาก
เด็กมหาลัยเมื่อหลายปีก่อนมาก

หันกลับมามองผวกูผู้ไม่คิดจะก้าวไปไหนเลย

"เสื้อมึงสวยดีเนาะ"

"..." ผมหันไปแะไอ้หนวด กอนมันจะพยักหน้ารับไม่เถียงอะไร
"แต่มึงยังหล่อเหมือนเดิมในความรู้สึกของภรรยา" พุดไปน้ำตาก็จะไหล
"มึงก็เหี้ยเหมือนเดิมในความรู้สึกของภรรยาเหมือนกัน" จากน้ำตาที่คลออยู่
ตอนนี้ไหลลงมาแล้วครับ ซึ่ง...ผัวด่าซึ่งๆ หน้าเลย

"พร้อมยัง"

"พร้อมอะไร"

"จับมือกัน"

"จับทำสินตีนอะไร กูจะแยกไปแตกกับเพื่อนสถาปัตยกรรม มึงก็ไปกับพวก
มัตทอนศิลป์โน่น"

เอิ่ม...

"โอเค! แยกก็แยก" ว่าปึบก็เดินแหกกลางทางแยกพอดี ผมเดินตรงไป
ที่โต๊ะโซนของเพื่อนร่วมคณะ หลายคนไม่ได้เปลี่ยนไปเลย แต่บางคนก็มา
ไกลมาก จากคนกลายเป็นผี เราทักทายกัน พุดคุยเรื่องชีวิตครอบครัวและ
การทำงาน

พวกรวยหนอยก็ต้องอดของตามสมัยนิยม มีหมดแหละครับ ทั้งอดเงิน
อดกระดาษ อดเครื่องสำอาง อดบ้าน อดผัว แต่กูนั้น...ไม่มีอะไรให้อดเลย
ฟังแล้วก็ชอกช้ำระกำใจ เลยตัดใจเดินไปหาไอ้หนวดที่นั่งอยู่กับเพื่อนหน้าเถื่อน
ของมันอย่างมีความหวัง

"มาทำไม"

"อยากกินข้าวกับมึงอะ หวัดดีเพื่อนๆ" ท้ายประโยคหันไปทักทายเพื่อน
ในกลุ่มของผัวทั้งหญิงและชาย โหยยย ผู้หญิงบางคนสวยกว่าเดิมมาก

แม่ง! กูจำได้ อีตัวผอมแ่งที่นั่งข้างไอ้หนวดนั้นเคยตกหลุมรักมัน
เมื่อยังอยู่ปีสาม ดีหนอยที่กูอ่อยไอ้หนวดติดกอนเลยไม่ซีเรียสอะไร

"หวัดดีครับเมียไอ้พี่" เพื่อนมันทักทายผม

"นั่งตีตัวเหี้ย ออกมาแตกก็แตกไป" ผมรีบถลาไปหาเก้าอี้มานั่งเบียดข้างๆ มัน
คือแบบ...ไม่เคยบริการหรืออำนวยความสะดวกให้เมียเลยนะไอ้สารเลว

"หนวด เพื่อนผู้หญิงที่นั่งข้างมึงเขาน่ารักขึ้นเยอะเลยนะ" คือจริงๆ

ไม่ได้อยากชม คุณแค่จะหาเรื่องหลอกถาม

"อืม เขาน่ารัก ส่วนมึง...หน้าเหี้ย"

หอก หัวใจคุณฟูไปแล้วเก้าสิบแปดเปอร์เซ็นต์ เป็นผู้ที่ดีกับใจคุณมากจริงๆ
อ่อนล้าไปหมดแล้วหัวใจ ทำยังไงดี ฮือออ ร้องไห้ในใจแบบ หากแต่ความเป็นจริง
คุณกลับจ้วงข้าวเข้าปากไม่หยุด

"ไอ้ะเลอะ!" ผมแก้งทำอาหารเป็อนขอบปาก กะเรียกร้องความสนใจ
ตัว เพราะมันมันแต่คุยกับเพื่อนเรื่องแปลนบ้านท่าปลวกอะไรก็ไม่รู้ คือนานๆ
จะเจอกันที่มึงไม่จำเป็นต้องซีเรียขนาดนี้ปะวะ

"รู้อะไร"

"ปากกูเลอะอะ"

"อะเอาไป" พุดจบก็โยนกระดาษทิชชูให้

"หนวด อยากรินผลไม้"

"หยิบเอง"

"หนวด มือกูไม่ถึง"

"เป็นง่อยเหาะครับเมีย"

โหยยยงอนหนักเลยคุณครานี้ เรียกร้องความสนใจตัวไม่สำเร็จเลยทำได้
แค่เอื้อมมือไปหยิบฝรั่งมากินเงียบๆ แต่เวลาเห็นมันคุยกับเพื่อนผู้หญิงที่เคย
ชอบมันแล้วก็รู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมาทันที

"และนับเวลาต่อจากนี้ก็ถึงช่วงที่เราจะมาสะเด็ดสะเด่ากันแล้ว แอ้ววววว"
พิธีกรหน้าเวทีตะโกนใส่ไมค์ทำลายความเครียด ก็อื้หมวยที่เป็นประธานรุ่น
มัณฑนศิลป์นั้นแหละจะใครที่ไหน

"เพื่อนๆ พร้อมหรือยังคะ"

อาหารในห้องกูยังไม่ย่อยเลย

"พร้อม~"

ถามกระเพาะกูหรือยัง

"งั้น มิวสิก"

จังหวะเพลงโจ๊ะๆ บรรเลงขึ้น ตอนแรกก็กะรักษาภาพลักษณ์ แต่ตอนนี้

มันทนไม่ไหวแล้วเมื่อไหร่ของผมนั้นโยกไม่หยุด นั่งไปอีกซักไป

"เป็นอะไร อยากเดินหรือ" ไอ้หนวดหันมาถามอย่างรู้ทัน

"เปล่า"

"แล้วเป็นอะไร ยุกยิกๆ เกล็ดันแตกใจ"

ควรสงบสติอารมณ์ครับ ผัวกูเป็นคนปากร้ายแต่จริงๆ แล้วใจดีมาก

"หนวด กูไปเข้าห้องน้ำนะ"

"อืม"

"ไปมัย"

"ไม่"

"โอเค" ไม่ถามแม่งละ รีบลุกพาสั่งซารตัวเองออกไปอย่างรวดเร็ว แต่เดินยังไม่ถึงครึ่งทางไปส้วม ผมก็โดนเรียกจากเพื่อนพี่องชาวประชาให้เข้าร่วมวงเหล้าเหมารอบแดนซ์หน้าเวทีซะก่อน จากที่กะจะเยี่ยวตอนนี้ไม่เยี่ยวแล้วครับ กูเมาแทน

"ไอ้ฟรอยด์ชนแก้วๆ กรืดดด" แม่งเรียกชื่อกูพร้อมกับหลอกจับหรรมงเล่นอีก ชะนี!

"อยากได้มึงเป็นผัวอ่า"

"จะมายุ่งกับกูทำไม กูมีผัวแล้ว"

"ฮ่าๆ ขอเป็นเมียหน่อยมึงได้มัย"

"หน้าด้านอีก"

"ล้อเล่นๆ อะ โชนๆ" เพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งชูแก้วเหล้าขึ้นมาชนกับผมด้วยสีหน้ามีนเมาเต็มแก้ม เสียงเพลงโจ๊ะพริ้มๆ กับแอลกอฮอล์ฤทธิ์รุนแรงทำให้ผมแทบเสียวสติ ทั้งแตก ทั้งเต้นจนหน้าม้าแตก รู้ตัวอีกทีก็ถูกใครคนหนึ่งหอมแหวกทางออกมาจากหน้าเวทีซะแล้ว

"ครายยย มึงเปงครายยยยย"

"ช่วยดูหน้ากูด้วยตัวเหี้ย มึงเมาหนักมากแล้ว"

"กูจะแต่งๆๆ และแต่งเป้าใส่เพื่อนกู"

"แต่งเหี้ยอะไรละ กลับบ้าน!" เสียงนี้มันคึ้นๆ เนาะ คึ้นเหมือนเสียงผัวคนแรก

และคิดว่าน่าจะเป็นผู้คนสุดท้ายของกูด้วย

"เมิงรู้จักบ้านกูด้วยหรอ"

"..."

"เคๆ ให้ไปส่งก้าได้"

"ว่าง่ายๆ บ้างก็ดี"

"บ้านกูหลังเล็กนิดเดียว แต่ผิวกูโหดมากกก" ความจริงมันดีมาก กูมีความสุขดี

"เฮอ โหดดี มีเมียแรดขนาดนี้"

จากนั้นผมก็ไม่ได้ยินประโยคอะไรหลุดออกมาจากปากอีกฝ่ายอีกเลย นอกจากความรู้สึกของการถูกหามพาดบ่าแล้วเดินออกไปจากงานเลี้ยงรุ่นเงียบๆ

ผมไม่รู้อะไรหรอก แม้ขอยกอ้วกอย่างเดียว แต่ก็ไม่กล้าอ้วกใส่เสื้อมัน ไอ้คนอ้วกผมนะมันคือไอ้หนวด ผมจกกลิ่นตัวมันได้ เพราะมันผมเลยไม่กล้าอ้วก ไม่ใช่เพราะกลัวว่ามันจะดำหรือกระที่บหรืออก แต่นี่คือเสื้อของมัน เสื้อผ้าทุกตัวของมัน มันรักหมด

ผมเลยไม่กล้า...

ไม่ว่าหนวดจะรักอะไร กูก็รักหมดนั่นแหละ เพราะกู...รักมัน

และถึงแม้ว่าหนวดจะไม่มีอะไร แค่มึงกูก็ไม่อยากได้อะไรแล้วเหมือนกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)